

РАДОВИ УЧЕНИКА СА НАГРАДНОГ ТЕМАТА 2020/2021.

ОН ЈЕ ОБЕЛЕЖИО МОЈЕ ДЕТИЊСТВО

Шетајући се роз шуму видела сам нешто мало жуто како бежи, мислећи да ћу му наудити.

Из радозналости, трчала сам ка том малом бићу. Видевши да ћу га стићи, полако је почео да успорава и бежи уз ивицу пута. Док сам му се приближавала, видела сам да је то мали слатки цука. Спустила сам руку и мазила га да види да му нећу ништа. Од тога дана моје детињство је постало још лепше, јер се у мој живот и моје срце уселио неко ко ми је постао веома битан и ко је обележио велики део мог детињства. Одвела сам га кући, држала га на месту на коме сам желела да заувек и остане.

Дуго сам размишљала какво име да му дам. На крају сам га назвала Џони. Већину времена проводила сам са Џонијем - хранила га, мазила, играла се са њим. Он је постао мој најбољи друг. Много сам га волела. Сваки минут са њим је био прелеп, али је једног дана моја срећа почела да опада. Мој Џони се разболео. Покушала сам да га излечим, али безуспешно. Нестао је, нисам га виђала неко време. После неколико дана појавио се јако мршав и тужан. И опет сам га неговала мислећи да ћу успети. ОАли, овај пут се окренуо и отишао заувек.

Он је обележио моје детињство и колико год био далеко од мене, памтићу га као најбоље куче на свету.

Ана Пеливановић, 6. р.

1. место

НАЈЛЕПШЕ ЛИЦЕ МОЈЕ ДОМОВИНЕ

Србија је земља са стотину прелепих локација. Неке су у шумама, неке у селима, планинама, рекама, језерима, а мени најдража се налази на једном јако необичном месту близу Ваљева.

Спуштајући се непрегледним кривинама ка долини у којој је смештен манастир Ћелије, дошли смо до једне дрвене рампе која води ка чаробном

месту званом „Ско по скок“. Одлучили смо да истражимо шта се налази на крају те стазе.Опремљени осмесима и летњим реквизитима, окупани сунцем, спуштали смо се низ камени путељак. Све је било окружено дрвећем и цвећем. Изгледало је као да нема краја када смо чули смех деце и шуштање реке. Угледали смо један прелепи конак око кога тече река Градац. Чуо се цвркулт птица и мирисало је на цвеће, лето, а из кухиње је допирао мирис свеже пржене рибе. Након што смо се мало одморили од шетње, скинули смо се у купаће костиме и појурили до мале плаже уз бистру ледену воду. Када сам згазила у воду, смрзла сам се, али сам одлучила да победим страх и ускочим. Вредело је. Осећала сам се препорођено. Остатак дана смо уживали и одмарали се.

Када смо увеће дошли кући, осећала сам се јако срећно, био је то савршен дан. Остатак лета смо сваки викенд ишли тамо са нашим најближим пријатељима и њиховом децом и сваки пут се проводили као никад.

Било је то лето за памћење и надам се да ће га ово лето ћак и превазићи. Једва чекам да поново идем на Градац.

Јана Симић, 6. р.

2. место

ЛЕТО У ЗАВИЧАЈУ МОГ ДЕДЕ

За живот ми се свиђају мања места гдес се сви људи познају и радо притичу један другоме у помоћ. Сећам се боравка од месец дана у селу, па ћу пробати да пренесем своје утиске.

Свако јутро сам доручковала испред куће, у тишини, окружена зеленилом и цвркултом птица. Дани су били топли и дуги, па сам свакодневно ишла у оближњу бању са термалном водом и лековитим блатом. Тамо сам се купала и уживала у природи. Температура воде је око 27 степени, тако да ми се из воде није излазило.

Увече бих одлазила у оближњи градић где бих шетала и пила пиће са својом породицом. Главна улица је широка, поплочана камењем, по којој не иду аутомобили и служи само за шетњу. Са обе стране улице налазе се продавнице са гардеробом и сувенирима. Ту је и мост испод кога протиче Колубара. Људи који живе ту током лета организују разне манифестације.

Мени су најинтересантнији Мишићеви дани, када се организују концерти и вашари и када се скупи јако много људи. Сви буду весели и расположени за дружење и уживање. Када се вратим кући, будем пуна утисака и брзо заспим.

Сам град има неколико основних и средњих школа. Све што вам је потребно налази се на једном месту и нема много лутања, тако да се све брзо заврши.

Ово место волим јер је мој деда ту рођен, имам много фамилије и са њима ми никад није досадно. Живот је ту једноставан, али леп.

Катарина Вуковић, 8. р.

2. место

У КОЈОЈ ЗЕМЉИ ЖЕЛИМ ДА ЖИВИМ

Пуно сам читао о Енглеској и јако ми се допада. То је због тога што ми се јако допада Лондон. Многи тврде да Лондон у ствари није град, већ држава за себе.

Лондон је огроман град у коме живе људи са свих страна света: жути, црни, бели, разних нација и вера. Кроз Лондон протиче река Темза на којој се налази чувени Лондонски мост. За туристе је занимљив Хајд парк у коме постоји „speakers corner“, где свако може да прича шта жели, облачи се како воли, иде на концерте, утакмице, у позоришта, биоскопе, музеје и галерије. Продавнице су свуда унаоколо, као и ресторани и чувени пабови.

У Камден тауну, делу Лондона, налази се статуа подигнута у част моје омиљене певачице Ејми Вајнхаус, која је трагично завршила свој живот у 27. години. Желео бих да оставим поруку и цвеће испод статуе и да се сликам.

У Лондону бих живео срећно јер тамо није важно одакле си и ко су ти родитељи, него ко си ти и колико вредиш.

Јован Алексић, 7. р.

2. место

СТИЖЕ ПРОЛЕЋЕ

Сва годишња доба су лепа на свој начин, али се ја највише радујем пролећу.

Кад дође пролеће, увек сам напољу, уживам у природи, у гледању како све око мене цвета и слушању птица како разиграно црвкућу. Док сам у природи, ја сам срећна. Људи ме увек гледају као да сам пала с Марса зато што скакућем путељком и певушим или када берем цвеће.

Волим пролеће и зато што је то време рађања, буђења за животиње, али и време заљубљивања. Кад сам била мала, јурила сам летире у парку и правила венац од цвећа. А сад се само пет пута заљубим од марта до јуна и уживам у сунцу докветар дува. Само не волим пролећне пљускове, него само када киша роси и када цвеће имам у коси.

У пролеће највише има инспирације за писање песама, састава и за цртање, пошто природа буди спокој у мени и жељу за новим стварањем. Зато највише волим пролеће и једва чекам да нам ускоро дође.

Милица Нешковић, 7. р.

2. место

МОЈ ОМИЉЕНИ ЛИК ИЗ ЦРТАНОГ ФИЛМА

Постоје разни цртани ликови, али мој омиљени је Патрик Звезда, јунак из цртаног филма „Сунђер Боб“.

Патрик живи испод стене, а од намештаја има телевизор и фотељу. Његов најбољи пријатељ је Сунђер Боб Коцкалоне и заједно воле да лове медузе. Патрик у неким епизодама испољава своју интелигенцију, користећи је у спасавању свог пријатеља Лигњослава. Патрик је мало приглуп, али добр ог срца, воли да помаже својим пријатељима, а највише Сунђер Бобу. Он воли да се забавља, да прави глупости и једе пљескавице. Увек је забаван, радознао, воли да се шали и док гледам њега, стално се смејем. Има изјаве које су баш смешне и зато га волим, стално нас насмеје до суза.

Патрик је мој омиљени лик зато што је духовит на неки свој луд начин. Увек ме орасположи.

Анастасија Стојановић, 5. Разред

3. место

ОЧИ СУ ОГЛЕДАЛО ДУШЕ

У очима све пише, често је довољан само поглед уместо речи. Очима можемо да покажемо шта мислимо и осећамо.

Оне су прво што приметимо при новом сусрету. Осим што приметимо боју и облик очију, можемо по погледу да закључимо каква је нека особа. У свакодневном животу, очи нам помажу да владамо ситуацијом, да преносимо важне поруке. Оне откривају читав низ осећања, од љубави до мржње и распон емоција и израза које људи размењују без иједне речи. Емоције не могу да се сакрију, зато што су очи те које издају, цакле се, сијају и плачу. У њима се скривају мисли, осећања, страхови и наде. Оне реагују на додир, на боје, на оно што им причињава задовољство или разочарење.

Очи, ипак, нису увек огледало душе, јер понекад, душа осећа више, него што очи виде.

Исидора Николић, 7. Разред

3. место

ОН ЈЕ ОБЕЛЕЖИО МОЈЕ ДЕТИЊСТВО

Детињство је је најлепши период човековог живота. У овом периоду највише се смејемо, шалимо и дружимо. Детињство нам обележавају различити догађаји, али и различите особе.

Особа која је обележила моје детињство и никад је нећу заборавити, је мој најбољи друг Лаза. Лаза и ја упознали смо се у вртићу и истог тренутка постали нераздвојни. Он и ја смо у исто време били различити и слични. Делили смо иста интересовања, па чак и исти рођендан. Сваки дан после вртића проводили бисмо напољу. Лаза је био повучен, није имао пуно пријатеља и увек је таржио изговоре да тако и остане. Имао је плаве очи у

којима сам, када бих се загледа, могла да видим цео океан. Био је један од најнижих дечака у групи. Коса му је била дуга до рамена, боје лешника. Његов осмех могсао је да улепша најоблачније дане; где год да смо ишли, носио је свој осмех са собом. Био је веома весео дечак.

Лаза и ја нисмо, нажалост, више пријатељи. Он није само обележио моје детињство, већ је и био велики део њега. Без њега моја сећања не би била овако лепа и зато ћу му бити заувек захвална.

Маша Бараћ, 6. разред

НИСАМ ЗНАЛА ДА ТО МОГУ

Сваки човек на свету бар једном изговори чувену реченицу: „Ја то не бих могао никад“. Али, зато постоји и стара изрека: „Никад не реци никад!“

Мислила сам да многе ствари у животу никада не бих могла поднети. Одувек сам се плашила игле и вађења крви, али живот је одлучио да баш ја прођем кроз једно тешко искушење. Моје руке су месецима биле избушене и модре. И сваки пут кад дође време за стављање брауниле, пролазила сам кроз пакао. Моје лице било је уплакано, тресла сам се од страха и говорила исте речи „не могу више“. И тако су пролазили месеци и било је све теже и теже. Често сам маштала о том последњем дану и са великом жељом га ишчекивала. Али када се све то завршило, нисам могла да верујем да сам све то успела да „изгурам“ до краја. Сада сам поносна на себе јер сам издржала оно за шта сам мислила да никада нећу моћи.

Не могу да опишем колико сам срећна због тога.

Ана Пеливановић, 6. р.

ШТА БИХ ПРОМЕНИО У СВОМ ПОНАШАЊУ

Понашање показује какав је неко као човек, али то није увек тако. Ја ћу о томе писати у овом задатку.

Као мали, био сам јако несташан, али не и безобразан. Трчао сам по парку, јурио низ улицу, пео се на дрвеће и највише времена проводио са другарицом

Аном. Са Аном, испред тезге њених родитеља, где смо се гађали кромпирима и јабукама.

Све се променило када сам се из преселио из Косовске Митровице у Београд. У новој школи ме нису прихватили – ни учитељица, ни деца која су ме исмејавала и тукла. Када су то радили, нико није реаговао, а када сам ја некога дирао, слали су ме код лекара. Тамо ми је било још горе. Нико ме није разумео.

Ја бих волео да се смирим и да контролишем своје понашање, да престанем да се нервирам, да смањим агресију и да не псујем.

Ова ми је школа до сада највише помогла у томе.

Јован Алексић, 7. р.

НИКАДА НЕЋУ ЗАБОРАВИТИ

Никада нећу заборавити свог покојног деду Данета.

Мој деда Дане и ја смо били нераздвојни све док није завршиоу болници. До тада сам провео најлепше године свог живота. Стално ме је водио на вашаре и разне крајишке манифестације. Увек, кад би ме питали чији сам, ја бих с радошћу одговарао да сам дедин. Деда Дане и ја смо увек ишли у дуге шетње, возили бицикле и радили разне физичке послове.

Када сам био у болници, биле су забрањене посете. Био сам тужан, деда ми је много недостајао и тада сам му посветио песму. Деда Дане је много био поносан на мене и свим својим пријатељима читао песму.

Деда сада није са мном, али ће увек остати у мом срцу и у сећању.

Матеја Граовац, 7. р.

О ЧЕМУ МАШТАМ

Свет маште је једно место у које човек може да побегне, да се опусти, да ужива, трчи, скаче, лети... Чаробно место пуно снова, жеља, нада. Сви људи маштају, а међу њима сам, нормално, и ја и испричаћу вам о чему ја маштам.

Моја мајка је била плесачица, па сам увек говорила да ми је плесање у крви. Обожавам плес, и сваки пут када чујем неку музику, осећам да бих могла да заиграм, да скочим високо и да се савршено дочекам на ноге. Можда се питате, ако ми се плес већ толико свиђа, зашто се не упишем у неку школу и заиграм већ једном. Ево одговора – била сам спречена. Оставићу ту причу за други пут, данас пишем о забавним стварима.

Када се возим колима са мамом и татом, обожавам да слушам музику. Оставим њих да причају, а ја одем у свет маште. Светла се пале, ја улазим. Уз сваки корак могу да осетим ритам музике. Правим пируете, шпаге, скокове, салта... Када музика постане бржа, мој група улази на бину. Светла се гасе па пале, вртимо се, скачемо, пењемо. Некад додам и неке реквизите, чисто да има више акције. Када се песма заврши, Сви идемо иза бине, знојави, али срећни.

Ја и у реалности будем срећна, јер сам још једном извела сјајан наступ.

Јана Симић, 6. р.